

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **V. Z.**, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Křížíkova 8, 186 31 Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2011, čj. KRPS-14274/ČJ-2011-010022,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým byl podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na 180 dní.

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

Rozhodnutí žalovaného není řádně odůvodněno a je tudíž nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný odůvodnil svůj výrok o tom, že doba trvání zajištění se stanovuje na 180 dní. V daném případě rozhodl žalovaný o zajištění na dobu, která je v maximální možné délce (§ 125 zákona o pobytu cizinců) koncipována za účelem správního vyhoštění na 180 dní. Z díkce § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, vyplývá, že doba zajištění se stanoví s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince. V rozhodnutí musí být uvedeny konkrétní důvody, proč nebude možné realizovat vyhoštění dříve, nebo je-li proces vyhošťování natolik složitý, že se jej úspěšně nepodaří dokončit dříve než za 6 měsíců.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při stanovení doby zajištění přihlédl k složitosti přípravy vycestování cizince. Jelikož z předešlého jednání žalobce bylo od samého počátku procesu vyhošťování zřejmé, že tento proces bude vzhledem k předešlým skutkovým jednáním žalobce natolik složitý, že se jej nepodaří úspěšně dokončit dříve než v horizontu 6 měsíců a správní orgán měl proto oprávněné obavy, že by žalobce ztěžoval průběh správního vyhoštění a kladl překážky, které by mařily jeho vycestování z území České republiky, rovněž se žalovaný správní orgán oprávněně domníval, že dojde ze strany žalobce k opakovanému zneužití zákona o azylu a s cílem časově protáhnout řízení o správním vyhoštění, nebo se dokonce vyhnout správnímu vyhoštění z území. Žalovaný vycházel z jednání žalobce, které vzbudilo nebezpečí, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, na základě zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky od roku 1999 bez oprávnění k pobytu, od roku 2004 nedisponuje žádným dokladem prokazujícím jeho totožnost, opakovaně nerespektoval zákonné akty ukládající mu zákaz pobytu a neplnil povinnosti zákonem uložené, a to zejména povinnost vycestovat z území České republiky v době stanovené správním vyhoštěním, předložit doklad o zdravotním pojištění a hlásit místo pobytu. Ze způsobu jednání žalobce tak nesporně plyne, že opakovaně hrubě narušoval pořádkové normy. Tímto jednáním žalobce demonstruje neúctu k veřejnému pořádku České republiky a neochotu respektovat zákony České republiky. Žalovaný uvedl, že v této věci lze vycházet z citace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5. 2007 sp.zn. 2 As 78/2006: „neúcta k veřejnému právu České republiky je sama osobě jevem obvykle spíše trvalým než jednorázovým“. Z předešlého jednání žalobce žalovaný dovodil, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce nadále v protiprávním jednání pokračoval.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť s tímto postupem obě strany sporu vyslovily souhlas.

Jedinou v žalobě uplatněnou námitkou žalobce vytýkal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelnost, neboť rozhodnutí, dle názoru žalobce, neobsahuje zdůvodnění délky doby zajištění, kteréžto zdůvodnění rozhodnutí o zajištění **za účelem vycestování cizince**, dle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, obsahovat musí.

Předně soud předesílá, že český právní řád umožňuje každému cizinci dvojí možný způsob obrany proti rozhodnutí o zajištění, jak bylo i uvedeno i v poučení žalobou napadeného rozhodnutí. Cizinec může podat návrh podle ust. § 200o občanského soudního řádu na zahájení řízení o propuštění cizince ze zajištění, na základě něhož příslušný okresní soud, v jehož obvodu je zařízení pro zajištění cizinců, kde je povinen se cizinec zdržovat, může nařídit propuštění cizince na svobodu z důvodu, že nejsou splněny podmínky pro trvání zajištění; takový návrh je možno podat i opakovaně v průběhu trvání zajištění. Rovněž je pak možno podat žalobu podle ust. § 65 a násl. soudního řádu správního.

Žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění dle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jak je uvedeno ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí.

Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

V daném případě soud, na základě zjištění vyplývajících ze správního spisu, má za prokázané, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce byl dán předně důvod pro zajištění žalobce a tento důvod je rovněž v napadeném rozhodnutí dostatečně zřetelně vyjádřen.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že v rámci správního řízení, které bylo se žalobcem zahájeno dne 29.1.2011, bylo správním orgánem zjištěno, že bylo vůči žalobci vydáno Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ostrava, Oddělením cizinecké policie Bruntál dne 28.8. 2003 pod č.j. SCPP-730/OV-II-2003, rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž doba, po kterou byl žalobci znemožněn vstup na území ČR byla stanovena na 3 roky. Žalobce z území České republiky neodcestoval a svůj pobyt na území žádným způsobem nezlegalizoval. Dne 30.8. 2004, s č.j. SCPP-232/UL-OPK-LB-SV-19-2004, bylo žalobci Oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, Oddělením pátrání a kontroly pobytu vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba, po kterou byl žalobci znemožněn vstup na území byla stanovena na 5 let. Zároveň byla žalobci stanovena lhůta k vycestování do 28.9.2004. Žalobce přesto z území České republiky opět nevycestoval, svůj pobyt žádným způsobem nezlegalizoval a dne 14.3. 2007, pod č.j. SCPP-90/UL-OPK-LB-SV-2007, vydalo Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie v Ústí nad Labem, Oddělení kontroly a pobytu, rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba, po kterou byl žalobci znemožněn vstup na území byla stanovena na 10 let a zároveň byl žalobce zajištěn a umístěn do ZZC, kde žalobce dne 19.3.2007 projevil zájem o mezinárodní ochranu. Dne 23.3.2007 bylo s žalobcem zahájeno řízení o azylu, dne 5.4. 2007 správní orgán prvního stupně návrh na zahájení řízení zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17.4.2007 ke krajskému soudu žalobu. Tato žaloba byla dne 11.12. 2007 krajským soudem zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 15.2. 2008 kasační stížnost, kterou dne 2.10.2008 Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost odmítl. Poslední vízum žalobce za účelem strpění mělo platnost do 15.12.2008. Vzhledem ke skutečnosti, že se žalobce po ukončení azylového řízení nedostavil na cizineckou policii do patnácti dnů, jak stanoví zákon, z území České republiky neodcestoval a svůj pobyt na území žádným způsobem nezlegalizoval, pobýval na území České republiky od 30.11. 2008 v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 14.3. 2007, čímž mařil jeho výkon.

Žalobce v žalobní námitce uvádí, že „Podle §124b odst. 4 ZPC policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince ... Z dikce § 124b odst. 4 ZPC, vyplývá, že stanovení délky zbavení svobody je bezprostředně spjato s očekávanou složitostí přípravy vyhoštění.“

K takto formulované žalobní námitce soud uvádí, že žalobce byl zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 zákona o pobytu cizinců, proto nebyl správní orgán povinen přihlížet, k úpravě postupu řízení při zajištění cizince za účelem vycestování, zakotveného v ust. § 124b zákona o pobytu cizinců, čehož se, jak vyplývá z citace žaloby výše uvedené, domáhá žalobce. Soud je při přezkumu rozhodnutí žalovaného dle § 75 odst. 2 s.ř.s. vázán žalobními námitkami - body, kterými jsou skutková a právní tvrzení nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy není oprávněn za žalobce vyhledávat jiné, než v žalobě tvrzené důvody nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, což vyplývá z kasačního principu přezkumu ve správním soudnictví.

Soud považuje za důležité uvést, že ve vztahu k ust. § 124 odst. 3 a § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je v rozhodnutí žalovaného dostatečně zřetelně popsáno jednání

žalobce odůvodňující obavu správního orgánu, že příprava výkonu správního vyhoštění nebude jednoduchá, vzhledem k skutečnostem popsaným v odůvodnění rozhodnutí, z nichž vyplývá, že cizinec třikrát nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a ani po posledním rozhodnutí o správním vyhoštění, po skončení lhůty poskytnuté vízem za účelem strpění nevycestoval z ČR, čímž je doložena nutnost zajistit cizince na dobu stanovenou ve výroku.

Práva žalobce z důvodu délky uložené doby zajištění nemohou být dotčena i z toho důvodu, že správní orgán je v průběhu zajištění povinen ve smyslu ust. § 126 zákona o pobytu cizinců pravidelně přezkoumávat, zda-li důvody zajištění trvají, a v případě, že správní vyhoštění je možné realizovat, zajištění cizince vyhoštěním ukončí i před uplynutím lhůty 180-ti dnů. Není v zájmu státu vynakládat nemalé výdaje na pobyt zajištěného cizince v zařízení pro zajištění cizinců, jestliže je již možné jej vyhostit do země původu.

Soud proto neshledal námitku žalobce opodstatněnou a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. proto zamítl jako nedůvodnou.

O žádosti o osvobození žalobce od placení soudního poplatku soud nerozhodoval, neboť dle § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích je cizinec v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění osvobozen ze zákona.

Pokud jde o náklady řízení, soud opřel svůj výrok o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, náklady řízení mu však nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 15. března 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.
předsedkyně senátu